

kendt til de voldsomme problemer i administrationen, som loven nu engang har skabt.

Den forenkling, vi nu ser frem til, er værd at betale for. Jeg vil ikke minutøst gennemgå loven, men hovedelementerne i loven er jo en udvidelse af aktiveringspligten for de unge under 25 år fra de nuværende 20 timer til mindst 30 timer.

Hertil kommer en forenkling i ydelserne i den individuelle jobtræning og en forenkling af finansieringsreglerne. Det er altså et meget positivt tiltag, ikke mindst for de mennesker, der skal administrere det.

Det er ikke nogen hemmelighed, at vi fra konservativ side gerne havde set, at de unge havde været på oplæringsydelsen i op til 37 timer om ugen. Det var måske lige ambitiøst nok, men vi havde faktisk peget på helt klare besparelser, som kunne have finansieret det her område, men det var der nu engang ikke flertal for. Sådan er det; der må tages, og der må gives.

Om de økonomiske konsekvenser, der også er nævnt i ministerens skriftlige fremsættelse, nemlig en merudgift på 21 mio. kr. i 1995 og 42 mio. kr. i 1996 og de kommende år: Det er selvfølgelig en del penge, men der er i de kommende forslag på dagsordenen i dag finansiering for de øgede udgifter på området.

Sluttelig glæder vi os over, at forslaget, som jeg allerede har nævnt, indebærer en betydelig administrativ lettelse, og vi mener faktisk, at mange af de unge mennesker får noget mere mening i tilværelsen med udvidelsen af aktiveringspligten. Det er måske noget, som vi som folkevalgte bør se noget mere på, for temmelig mange fingeraftryk indimellem har altså gjort aktiveringslovene for bureaukratiske.

Med disse bemærkninger kan jeg sige, at vi som bekendt tilslutter os forslaget.

Villy Søvnald (SF):

SF var i sin tid imod udformningen af aktiveringslovene af to grunde. Dels var vi modstandere af den meget lave oplæringsydelse, aktiveringsydelse, altså dét, at man skulle arbejde for bistanden uden nogen form for præmiering. Dels var vi modstandere af noget, der skulle hjælpe på vej mod arbejdsmarkedet med et tilbud på kun 20 timer om ugen, fordi begge punkter er med til at understrege, at vi er i gang med at etablere et andenrangsmarked for bistandsklienter.

Lovforslagets indhold går på en udvidelse af aktiveringspligten for unge under 25 år fra 20 ti-

mer til 30 timer pr. uge, hvor det så oven i købet henstilles, at der gives et tilbud på 37 timer om ugen. Det er en oplagt forbedring, på den måde at det nærmer sig det virkelige liv, om jeg så må sige.

Det er bare bemærkelsesværdigt, at pengene ikke i samme omfang følger med, fordi det andet hovedelement i lovforslaget er den såkaldte forenkling af ydelsessystemet, så alle uanset alder bliver aktiveret på aktiveringsydelse og oplæringsydelse plus et beskæftigelsestillæg på 15 kr. i timen med loftet på de 65,80 kr. Man kan sige, at det er en forenkling for nogle på den måde, at det bliver lettere at se, hvad der er tilbage.

Det her betyder jo reelt den omfordeling, så vidt vi kan se, at de ældre grupper af bistandsklienter – og det vel at mærke dem, der er sværest at motivere – ofte vil opleve en indtægtsnedgang som konsekvens af lovforslaget her. Til gengæld vil nogle af de unge bistandsklienter opleve en forbedring. Sådan læser vi det umiddelbart, og det vil vi interessere os meget for under udvalgsarbejdet. Når der er lagt en besparelse ind på 24 mio. kr. i 1995 og 48 mio. kr. i 1998, er det vel, fordi aflønningen for nogle grupper bliver dårligere, og fordi det er kædet sammen med forlængelsen af ungdomstiden.

Det er rigtigt, at lovforslaget samlet betyder en merudgift på 21 mio. kr. i 1995 og 42 mio. kr. i 1996.

Men vi vil gå imod lovforslaget, medmindre vi i udvalgsarbejdet kan få sikkerhed for, som jeg antydede, at de ældste grupper af bistandsklienter ikke skal betale for at give de unge en højere sats. Det vil vi ikke medvirke til.

Jeg skal slutte af med at sige lidt om perspektivet. Vi havde håbet i SF, at finanslovforhandlingerne var endt i noget større end de her smålapperier, hvoraf nogle, så vidt vi kan se, endda betyder forringelser for grupper af bistandsklienter. Vi havde håbet på beskæftigelsesområdet, at finanslovforhandlingerne var endt i en aktiv brug af de passive midler. Der er stort set ingenting sket!

Vi havde håbet – det er også i forlængelse af dét, De Konservatives og Venstres ordfører sagde før – at man havde tænkt mere systematisk igennem, hvordan vi kan løse det paradoks, at vi har en række ubesatte funktioner i det offentlige system, samtidig med at vi har unge, der gerne vil i gang med ordinære job, gerne vil i gang med noget regulært, noget, der er rigtigt arbejde. Der skete ikke noget på det punkt under finanslovforhandlingerne.